

Ми немамо чега да се стидимо. Таква је природа наших злочина. Прогнаници имају територијалне претензије. Желе да се врате на своја огњишта. Срби нису пружали отпор када су у колонама напуштали Хрватску. То значи да су добровољно отишли у изгнанство.

Александар Баљак

Изјава председника Хрватске Иве Јосиповића на свечаности поводом 17-годишњице Олује како треба пружити руку српском народу и поменути и његове жртве изазвала је различите коментаре и оцене. Ово његово слављеничко обраћање се тумачи и промовише као потпуно нова политика према Србима у Хрватској, али у нашој јавности преовладава мишљење да се ради о настављању старе и добро познате хрватске националне политике која се сада спроводи софистициранијим и углађенијим методама. Очигледно је да Хрватска неће одустати од својих основних полазишта: да је била изложена великосрпској агресији, да је водила одбрамбени –домовински рат, а да су почињени злочини над Србима и њихов изгон само део колетаралне штете савршено изведене војно-редарствене акције у одбрани хрватске неовисности.

Али Иво Јосиповић је отишао корак даље у хипокризији која се користи у приступу великој трагедији којој су били изложени Срби у Хрватској и њиховом бруталном етничком чишћењу. На тој свечаности он је изјавио: “С једне стране то ће значити да је целокупно хрватско становништво, па и српска мањина, прихватила Олују као победу Хрватске, као победу демократије и коначно прихватила Хрватску као своју домовину. То наравно укључује и нашу обавезу да разумемо да су и наши суграђани српске националности, многи без своје кривице, били жртве рата. Треба и њихову жртву ценити и поштовати“.

Овај део изјаве Иве Јосиповића који се односио на српске жртве дочекан је на овом обележавању обљетнице домовинске захвалности звиждуцима и негодовањима, али она јасно показује каква је садашња хрватска позиција у суочавању са прошлошћу. Из ове изјаве се јасно може препознати шта је суштина те потпуно нове политике према Србима у Хрватској од којих се сада очекује да прихвате Олују као победу демократије јер једино тако могу коначно прихватити Хрватску као своју домовину. Од Срба се и овом приликом очекује да покажу и докажу свој политички и национални мазохизам и да своје

Чувај се испружене руке Иве Јосиповића

Пише: Маринко М. Вучинић
уторак, 14 август 2012 12:40

протеривање и велико страдање прихвате као део победе у ослободилачком рату за одбрану од великосрпске агресије. Очигледно је да за Иву Јосиповића у Хрватској постоји само један политички народ - хрватски, а Срби тек морају да докажу да су достојни да буду део хрватске државности тако што ће своје стадање и изгон положити на олтар хрватске домовине. Али Срби су вековима живели на територијама које сада чине хрватску државу и то не као незвани гости, да би сада морали тек заслужити велику милост да буду признати као равноправни грађани Хрватске.

Алекса Ивић, знаменити српски историчар, објавио је у часопису *Дело* 1907. године своју студију "Сеоба Срба у Хрватску и Славонију" у којој се на веома фундиран и научно утемељен начин показује како су Срби крајем шестнаестог века насељавали празне просторе будуће Војне крајине.

Позивање Иве Јосиповића на поштовање и српских жртава је празна и пригодна реторика јер је општепозната чињеница да је занемарљиви број злочина почињених над Србима процесуиран у Хрватској. Да ли је део потпуно нове политике Иве Јосиповића и чињеница да нико од изасланика државног врха Хрватске, водећих политичара, саборских заступника и страначких првака није био ове године на народном збору у Србу поводом обележавања годишњице устанка против Независне Државе Хрватске и усташког терора. Како тумачити да се на концерту у Чавоглавама на којем се такође обележава годишњица победничке Олује окупило 70000 људи, а домаћин славља је био М. Перковић Томсон који је окупљене поздравио речима "За дом спремни", честитајући им државни празник. Које је онда право лице Хрватске.

Веома је индикативно да на комеморацији жртвама које су погинуле у Олуји на подручју пограничне општине Двор такође није био нико од представника те потпуно нове политике. Председник Српског народног већа Саша Марковић је на тој комеморацији дао најбољи одговор на пружену руку хрватског председника. "Они који хоће оне као што је Вељко Ђакула, нису наши представници већ су ту да увеличају спектакл, ушибаре нешто, а не због Срба и због помирења. Оно што боли јесте то што се слави а не жали – осим декларативно – егзодус више од 200.000 Срба од којих већини није омогућено да се врате, што нас сматрају агресорима, а не равноправним грађанима и жртвама рата и што 17 година након Олује нема ниједног одговорног за злочине који

Чувај се испружене руке Иве Јосиповића

Пише: Маринко М. Вучинић
уторак, 14 август 2012 12:40

су тада почињени. Не може се прихватити став да Срби прихватањем Олује прихватају демократију и Хрватску као своју домовину јер Срби у Хрватској живе вековима, делују у Сабору и на другим изабраним функцијама и плаћају порез као и сви други грађани“.

И ово обележавање Олује, која је у ствари удружени злочиначки подухват који је довео до најмасовнијег етничког чишћења у Европи након Другог светског рата и тзв. нова политика председника Хрватске, не може засенити ноторну истину да ниједно отворено питање положаја и права српског народа није решено на задовољавајући и ефикасан начин: повратак прогнаника, регулисање питања имовине и пензија, поштовање људских права и националног идентитета српског народа, све су то проблеми који и даље трајно оптерећују односе Србије и Хрватске. А гестови тзв. добре воље Иве Јосиповића који очекује од Срба да покајнички прихвате своје етничко чишћење и прогон као део победе хрватске демократије могу да служе само као показне вежбе регионалног дружељубља, како то означава Весна Пешић.

Али ради се о провидној политикантској конјуктури и манипулацији за потребе окончања хрватског пута у Европу која толико инсистира на развијању добросуседских односа, а у којима ће Срби увек бити означени као агресори и реметилачки фактор који је изазвао и даље изазива сукобе на тлу бивше Југославије. Европска унија грима у своје окриле земљу у којој је извршено брутално и темељно етничко чишћење српског народа, а при томе са на тлу Србије подржава једнострано отцепљење Косова и Метохије уз коришћење главног аргумента да Срби не могу управљати више овим делом своје територије јер је извршено етничко чишћење албанског становништва.

Савремена Хрватска се такође веома здушно позива на свој изузетан допринос у антифашистичкој борби а при томе и не помишља да Србима врати статус конститутивног и равноправног народа што је била једна од најзначајнијих тековина те

борбе усвојена од стране Земаљског антифашистичког већа Хрватске као историјско признање за највећи допринос борби српског народа против фашизма и жртве које је поднео када је био изложен усташком геноциду.

И премијер Хрватске Зоран Милановић је дао својеврсни допринос овој новој политици према Србима у Хрватској јер је истом пригодом изјавио да “након Олује Хрватска је понекад била испод нивоа свог задатка“. За њега су етничко чишћење и злочини почињени у време, како се то стално понавља, беспрекорно изведене војно-редарствене акције само понекад били испод нивоа тог злочиначког подухвата који је означио победу демократије у Хрватској.

Ове изјаве најзначајнијих државних дужносника Хрватске само се складно уклапају у Туђманове изјаве пред почетак етничког чишћења Срба из Хрватске које су забележене у Брионским транскрипцијама. Ми ћемо позивати Србе да се не селе али ћемо све учинити да их више не буде на тлу Хрватске. Нажалост и овогодишња прослава тзв. Олује је показала да је ово још увек преовлађујући начин мишљења у интерпретацији и оправдавању бруталног етничког чишћења Срба у „домовинском“ рату у коме је Хрватска понекад била испод нивоа свог задатка, али је остварила свој основни национални и државни циљ – свела је Србе на испод пет посто становништва.